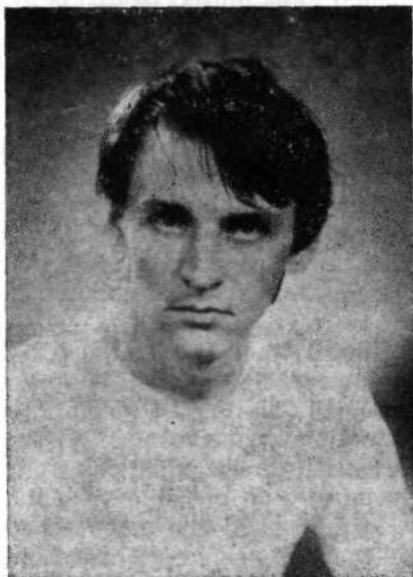

Igralcu

Rade
Krstić

I Kratko živim.
 Moja smrt so kratki kriki,
 ki jih s sabo pojim.

V mojem grlu razpade
 brezglasna beseda
 in se prenovi.

Na mojem licu
 je usodni sunek,
 ki iz tišine v tišino

beži.
 Vse je ujeto,
 še preden izdihne v kri.

II Na odru sem.
 Govorim, krvavim.
 Moje roke so tisoče rok.

Moj glas,
težka zavesa
med mano in njim.

Usta —
čisti krik
zakopanega v tla.

III Smrt.
To je vsa groza.
To je ves dih bitja.

To je korak v pomoč,
ko zmanjka
besed.

Ko nas odšteje
preveč.

IV Kaj mi je?
Ves se tresem.
Berem vam svojo pesem.

Svojo kri vlečem,
svoj obraz nesem
v vaše uho.

Zemlja —
neskončno telo
v zvezde zazrtih ptic,

in vsaka zgreši
svojo.

V Kaj vidi
prazno oko,
kaj jemlje v slovo?

Kaj zagleda, preden zaspi?

Kaj, ko je polno
mrzlih luči?

VI Kam vleče
globok korak,
skozi kakšno smrt?

Kaj če
brez sledi
privezan na rob?

Na nogo, na grob . . .

VII Kaj sliši uho
v začaranem krogu
neslišnih jekov?

Kaj hoče
gola zemlja
trdno zaspalih semen?

Čigav zaklad, čigavo zlato,
čigave poteze obraza?